

● ERŐS MIHÁLY

HERCZEG FERENC EMLÉKEZETE ◀

Szentbeszéd az évközi huszonhatodik vasárnapon

Ünnepi hangulatban vagyunk együtt.¹ Minden vasárnap ünnep, de a mai vasárnap mindannyiunk számára nagybetűvel írt Ünnep. Ünnep, mert régi és kedves barátainkkal együtt ünnepelünk. Nemzetünk nagy íróját, városunk szülöttjét, Herczeg Ferencet ünnepeljük. Dél-Bánát eme csücske az irodalom, a kultúra otthona lett. Jeles egyetemi tanárok, irodalom- és művelődéstörténészek, könyvtárosok látogattak el közénk, hogy méltassák e kiváló író életpályáját és irodalmi munkásságát, s nem utolsósorban, hogy megpróbáljanak életet lehelni ebbe a viharvert, anyanyelvében megtépázott, jobb sorsra érdemes közösségbe.

A mai evangélium egy nagyon érdekes üzenetet rejt magában, mint ha csak a mai alkalomra jegyezte volna föl az evangélista. Két ember rövid élettörténetéről van szó. Egy dúsgazdag és egy szegény ember életéről. A gazdagságot és szegénységet nem szabad mindig az anyagiakra érteni. Lelki, erkölcsi, intellektuális, nemzeti értelemben is lehet valaki gazdag vagy szegény. Gazdag az, aki úgy gondolja, hogy mindene megvan, s már nincs szüksége senkire és semmire. Vele szemben szegény az, aki tudja, hogy még sok mindenre szüksége van, főleg szellemi, lelki, intellektuális és nemzeti értelemben szenvedni valaminek a hiányát. Ebből eredően egy képzetlen ember „gazdagnak” hiszi magát, mert azt gondolja, hogy mindent tud. Viszont egy igazi tudós „szegénynek” érezheti magát, mert látja, hogy még mennyi mindent nem tud.

Jézus azt mondja, meghalt a szegény, és az angyalok Ábrahám ölébe vitték. A hallgatóság, a zsidóság számára a boldogságot, a végső beteljesülést jelenti ez a kép. A gazdagot, az önzőt, a magának élő egyszerűen csak eltemetik. Milyen óriási különbség van a két sors között!

Utólag, mikor már nem lehet a sorson változtatni, észhez tér a gazdag, a minden fölösleges jöbön dúskáló ember, aki önmagának élt, és menteni akarja a menthetőt: „Akkor arra kérlek, atyám – mondja –, küldd el (a szegény Lázárt) legalább az atyai házba. Van még öt testvérem, hadd figyelmeztesse őket, nehogy ők is ide jussanak, a gyötrelmek helyére.” Csak most, a másvilágon, utólag döbben rá, hogy elrontotta az

■

¹ Erős Mihály esperes-plébános szentbeszéde a Herczeg Ferenc-jubileum alkalmából.

●

életét. De – hallottuk – Ábrahám ezt felelte: „Van Mózesük, és vannak prófétáik. Azokra hallgassanak.” De az erősködött: „Nem hallgatnak, atyám, Ábrahám! De ha a halottak közül megy el valaki, bűnbánatot tartanak.” Ő azonban így felelt: „Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, ha a halottak közül támad fel valaki, annak sem hisznek.”

Van-e nekünk Mózesünk, és vannak-e prófétáink? Hallgatunk-e rájuk? A mi Mózesünk az egyház, hallgassunk rá, amikor a szépre, a jóra, az igazságosra, a szeretetre tanít bennünket. Kövessük tehát a prófétáink példáját, akik a szentek életpályáján okultak. A mi Herczeg Ferencünk ugyan nem szent, de olyan életpéldát adott, amelyet valamennyien nyugodt lélekkel követhetünk. Az ő élete különös üzenet nekünk, a szórványban élőknek. Alakja legyen példa a gyerekeink és a fiataljaink előtt: tízéves fejjel, gimnáziumban is meg lehet tanulni, el lehet sajátítani anyanyelvünket, a magyar nyelvet, amint azt Herczeg Ferenc tette – csak akarni kell. Az ő példája bátorít bennünket: születhetnek még itt nagy emberek, példás anyák és családapák, papok és írók, csak meglátni, követni kell egyházaink tanítását, és elfogadni, követni kell elődeink példás életét. Követni kell Isten akaratát, aki ide, Versecre és a város környékére rendelt bennünket. Mert ebben rejlik életünk nagy küldetése.

2013. szeptember 29.

•

•

•